

[Hilmar Baunsgaard.]

det lovforslag, finansministeren kom med. Det skulle i hvert fald være muligt med den fornødne vilje at nå dertil, at man ikke ved indførelsen af kildeskatten pålægger erhvervslivet unødvendige administrative byrder. Der er i forvejen lagt sådanne administrative byrder på erhvervslivet i form af opkrævning til ATP, sygeløn og ulykkesforsikring, så hvis man virkelig vil et moderne kildeskattesystem, kan man fritage arbejdsgiverne, erhvervslivet, for den hidtidige administrative byrde og slå det sammen i én postering sammen med kildeskatten. Da dette ikke vil vanskeliggøre det, der jo er kildeskattens egentlige formål, nemlig at nå frem til, at lønmodtagerne får deres mellemværende med skattevæsenet afgjort så nogenlunde samtidig med, at de har indtjeningen, vil der ikke være nogen politisk begrundelse for ikke virkelig at gøre et forsøg på at lette erhvervslivet for en administrativ byrde, som ikke er strengt nødvendig.

Det står ligeledes tilbage som et af de politisk ubesvarede spørgsmål, hvad det egentlig var, der fik regeringen til — på trods af en erklæret enighed under udvalgsarbejdet om, at det ikke var ud fra ønsket om at opnå den tilstand, at man så vidt muligt lod borgere med samme indkomst betale stort set samme skat — at ophæve den kommunale fradragsret, førend man havde fået en ændret byrdefordeling imellem kommunerne. Hvorfor skulle det tvinges igennem? Det er et ubesvaret spørgsmål. Men da man nu har gjort det, bliver regeringen jo nødt til — det håber jeg den vil erkende — meget hurtigt at besvare det spørgsmål, der da melder sig, nemlig hvad man så vil gøre for at modvirke den stigende forskelsbehandling, der bliver en følge af den beslutning, regeringen har truffet — for at der vil blive tale om en sådan stigende forskelsbehandling, har man allerede erkendt under behandlingen af skattelovene her i folketinget. Jeg håber, at man nu har gjort sig klart, at det haster og haster meget med at komme med forslag fra regeringens side til en løsning af byrdefordelingsproblemet imellem stat og kommune.

Endelig vil jeg nævne to af de ting, vi fra det radikale venstres side kunne ønske at få draget ind i debatten på en sådan måde, at man også her kunne nærme sig en beslut-

ning. Det er ting, som vi føler hører med, hvis man virkelig vil til at tale om, at man over for den offentlige administration tilstræber en reform, nemlig spørgsmålet om sygekassernes og arbejdsløsheds-kassernes administration. Der kan ikke anføres nogen, skal jeg sige administrative begrundelser for at opretholde en selvstændig sygekasse-administration. Der kan næppe heller anføres nogen administrative tekniske fordele ved at bevare arbejdsløsheds-kasse-administrationen, som vi har den i dag. Hvis man derfor fra det nye flertals side virkelig vil lægge alvor ind i sin påstand om, at man vil en reform, der ændrer ved bestående mangler i samfundet, så er her nok et par områder, man burde tage med.

Må jeg så sige, at den økonomiske situation jo ikke giver anledning til, skal vi sige ubehersket optimisme. Der kan være grund til at sige, at den heller ikke giver anledning til det modsatte. Men med den holdning, regeringen har taget til visse dele af den økonomiske lovgivning, er også denne blevet underlagt en bedømmelse ud fra almindelige politiske skillelinjer.

Finansministeren har erklæret, at i og med merværdiafgiftens ikrafttræden pr. 3. juli mener han, at der med det meget beskedne kasseoverskud, der er, vil være tilvejebragt en sådan dæmpning af efterspørgselspresset, at finanspolitikken er forsvaret. Vi må vist alle udtrykke håb om, at finansministeren får ret. Men jeg tror, at finansministeren vil have det, ligesom vi andre har det; her er vi igen på usikker grund, for vi ved ikke, om det er en tilstrækkelig stram finanspolitik. Vi ved, der er gennemført boligsikringsordninger, der er gennemført en byggefond, der er gennemført nye overenskomstforhandlinger på arbejdsmarkedet, herunder en forøget landbrugsstøtte, som alt sammen tilsammen medvirker til at øge efterspørgslen. De bemærkninger, jeg gør, er ikke at betragte som nogen kritik, hverken af de lovgivningsmæssige resultater eller af overenskomstresultaterne. Men man må med hensyn til virkningerne af det, der her er sket, meget, meget nøje følge den finanspolitiske udvikling, for vi ved ikke to afgørende ting. Vi ved ikke, hvor hurtigt virkningerne af den stigende efterspørgsel vil slå igennem, og vi ved ikke, i hvilket omfang de vil gøre det;